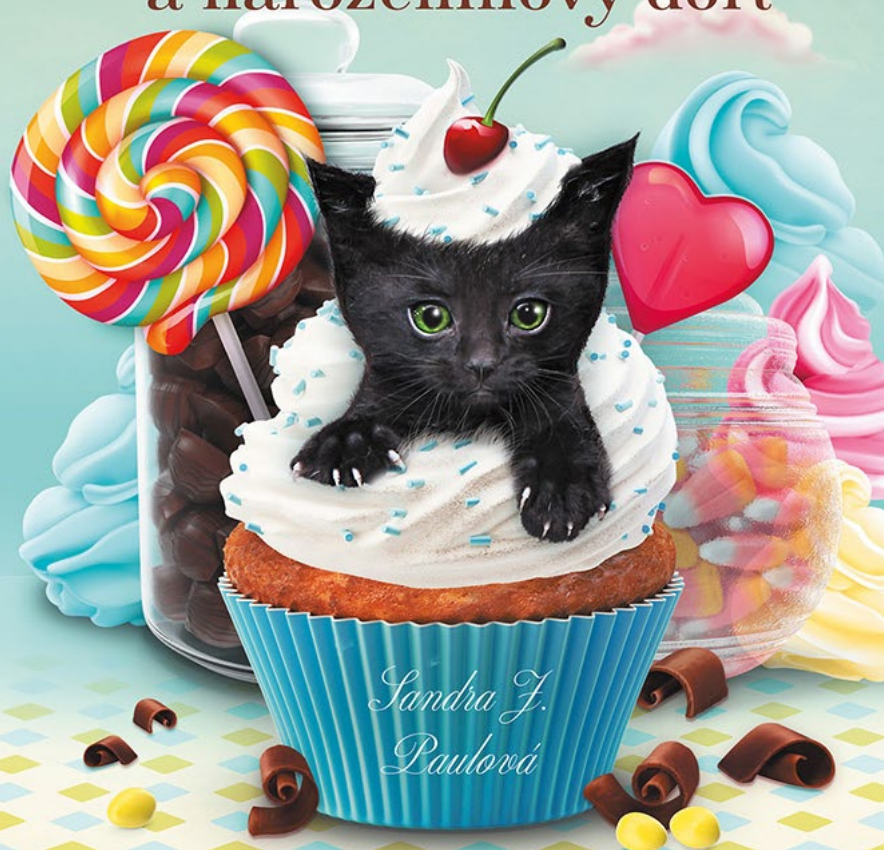

KOČIČKA HAMLEY

a narozeninový dort

FRAGMENT

Kočka Hamley a narozeninový dort

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra J. Paulová
Kočka Hamley a narozeninový dort – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOČIČKA HAMLEY

a narozeninový dort

Sandra J. Paulová

FRAGMENT

© 2022 Sandra J. Paul

© 2022 Uitgeverij Hamley Books

Translation © Tereza Dubenská, 2025

Cover design: PsyCat Cover Designs

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7134-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7629-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7630-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7631-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

1.

KUCHYNĚ

Černá kočička jménem Hamley věděla, že má krásný život. Bydlela v ohromném a tichém domě blízko lesa s maminkou a svými sestřičkami Lexi a Lilly.

Za domem se rozkládala veliká zahrada lemovaná vzrostlými stromy. Pro kočky, které se rády toulají venku, to bylo místo jako stvořené. Jen Hamley ještě nikam daleko nesměla. „Jsi ještě příliš malá,“ říkala jí maminka. Zato sestřičky si mohly chodit dovnitř a ven, kdykoli se jim zachtělo.

Hamley to připadalo nespravedlivé. Byla dost velká na to, aby mohla běhat po domě, tak proč by nemohla na zahradu? Protože byla paličatá, vzala si do hlavy, že otevře kočičí dvířka a zkusí to tajně.

Zatím se jí to ovšem nepodařilo. Neměla dost síly, protože byla maličká, což se jí taky nelíbilo.

Beznadějně se dívala kuchyňským oknem na sestřičky. Zrovna skotačily na zahradě poblíž svých páníčků, kteří se starali o slepice, ovce a králíky. Hamley by jim taky moc ráda pomáhala, ale ani to neměla dovoleno.

Její maminka hupsla na kuchyňský stůl a nastavila tvář sluníčku. Hamley na stůl vyskočit neuměla. Když to zkoušela naposledy, spadla ze židle.

„Musíš se naučit, jak odhadnout výšku,“ poradila jí kočičí mamka. „A na stůl můžeš jen tehdy, když tě lidé nevidí. Nelíbí se jim, když musí z jídla vytahovat kočičí chlupy.“

Hamley mrkla na židli, která stála u stolu, a pokusila se spočítat, jak vysoko musí skočit. Pak si smutně uvědomila, že to nezvládne.

„Použij drápky, dceruško,“ poradila jí mamka.

Hamley vysunula drápky, odrazila se od země a předními tlapkami se chytila polstrování židle. Látka se naštěstí neroztrhla, a tak se Hamley mohla vytáhnout nahoru. Ze židle už bylo snadné přeskočit na stůl. S radostným povzdechem se posadila vedle maminky, která na ni byla opravdu pyšná.

„Šikulka. Učíš se rychle, ale pamatuj si – tohle nikdy nedělej před našimi lidmi, protože by se moc rozzlobili. Nelíbí se jim, když škrábeme nábytek. Hlavně Jindřich se kvůli škrábancům v jednom kuse rozčiluje.“

„Ano, maminko,“ slíbila kočička. „Proč vlastně pořád nesmím chodit ven? Vždyť už jsem veliká.“

„Často se stává, že se mladé kočky zatoulají někam daleko a pak nevědí, kudy se vrátit domů. Jindřich, Bětka a Violka by nechtěli, aby ses ztratila. Byli by moc smutní. A to bys jim přece nepřála, vid’?“

„Ne, to víš, že ne,“ vyhrkla Hamley, protože měla svoji člověčí rodinu moc ráda. Nejvíc asi Violku, která ji často objímala.

„Nejdřív se musíš naučit, jak to na světě chodí. Všechno má svůj čas,“ slíbila jí mamka. „Nejprve pořádně prozkoumáme dům, potom zahradu a teprve pak zajdeme do lesa. Žijí tam lišky a s těmi se vážně nechceš potkat, když jsi maličká. I já se musím mít na pozoru. Právě kvůli nim naši lidé tak pečlivě zavírají kurník.“

„Takže lišky jsou nebezpečné?“

„A jak! Běhají hrozně rychle.“

„Jak vypadají?“

„Jsou daleko větší než ty a občas se chovají moc ošklivě.“

„Mám z nich trošičku strach,“ přiznala Hamley. „Asi bych do lesa neměla chodit vůbec.“

„Přes den lišky nikomu neubližují a od naší zahrady si drží odstup. Jindřich se o to postaral.“

„Na co si mám dát ještě pozor?“ zeptalo se kotě.

„Na lidi. Rozhodně nesmíš sama na ulici. Jezdí tam různé dopravní prostředky a těm se musíme vyhýbat.“

„Mamko, co je to dopravní prostředek?“

„Taková obrovitánská kovová věc, ve které se sedí. Lidé v ní jezdí do města nebo na nákup.“

„A co je to kov?“

„Materiál, ze kterého se vyrábí dopravní prostředky. Třeba to auto, co stojí v garáži.“

„Auto?“

„To je ta divná krabice se čtyřmi koly. Té se říká auto.“

„A jak se jmenuje ta věc, co má jen dvě kola?“ vyzvídala Hamley, která byla hrdá, že ví, co jsou to kola. Maminka jí toho už hodně vysvětlila a Hamley učení moc bavilo.

„Tomu se také říká kolo.“

„A kolo je taky nebezpečné?“

„Ani ne. Jen před něj nesmíš skočit, když na něm sedí člověk,“ usmála se mamka. „A už dost otázek. Je čas dát si šlofíka.“

„Pořád jen spíme,“ zabrblala Hamley.

„Vždyť to je naše práce, broučku. Kočky mají jenom spát a plést se lidem pod nohy. Nic víc se od nás neočekává.“

Maminka seskočila ze stolu a pokynula Hamley, aby udělala totéž. Hamley ji poslušně následovala a jen o chvíličku později vešla do kuchyně Bětko.

